

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: V. Ch. P.
st. příslušnost X
pobytem X

zastoupen: Mgr. Vratislav Tauber, advokát
sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno
proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2025, č. j. OAM-202/ZA-ZA11-HA15-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasné podanou žalobou žalobce u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2025, č. j. OAM-202/ZA-ZA11-HA15-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana

20/2025

podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“ či „AZ“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul podstatné informace sdělené žalobcem v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť zde chce i nadále zůstat se svou rodinou, studovat a pracovat. Návrat do Vietnamu odmítá kvůli obavám z jednání svých věřitelů.
3. V pohovoru žalobce uvedl, že z Vietnamu vycestoval letecky dne 10. 1. 2023 z Hanoje do Prahy s přestupem v Dubaji. Cestoval na základě českého víza. Od té doby ČR neopustil. Na území ČR vstoupil letecky dne 11. 1. 2023. Ze zemí Evropské unie pobýval pouze v ČR. V minulosti neměl udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. V dřívější době nežádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani v jiných státech. Je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení ani jiné zvláštní potřeby. V ČR ani v zahraničí nebyl odsouzen za spáchání trestného činu a rovněž nebyl a ani aktuálně není trestně stíhán. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, neboť by zde chtěl zůstat s rodinou. Má tady rodiče a sourozence. Chtěl by zde studovat a v budoucnu pracovat.
4. Z Vietnamu vycestoval v roce 2023 do ČR za účelem sloučení rodiny. V ČR žijí jeho rodiče a dva mladší bratři. Otec je zde od roku 2008, matka od roku 2010. Bratři se narodili v ČR. Neví, jakým způsobem měl v ČR upraven pobyt, obdržel nějaké rozhodnutí, ale pobytovou kartu nakonec nedostal. Ve Vietnamu se o něj starali prarodiče. Ve vlasti nikdy neměl žádné problémy. Při vycestování z vlasti ani s vyřízením cestovních dokladů neměl žádné potíže. Ve Vietnamu neměl žádné problémy se státními ani bezpečnostními orgány své vlasti. Také tam neměl žádné potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. K tomu, čeho se obává v případě návratu do Vietnamu, sdělil, že tam má dluh a tady má rodinu. Peníze si půjčil od soukromé osoby na podnikání. Obává se věřitelů, dluh není schopen splácet. Věřitelé budou chtít dluh splatit. Neví, jestli by si mohl ve vlasti najít práci a dluh splácet. Ve Vietnamu nikoho nemá, prarodiče již zemřeli. Žalobce potvrdil, že uvedl všechny důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu. Chce být s rodinou, studovat a pracovat. Žalobce nechtěl uvést žádné skutečnosti, které by měl žalovaný zohlednit během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
5. Žalovaný vyhodnotil azylový příběh žalobce tak, že jde o legalizaci pobytu v ČR. Žalobce uvedl, že v ČR má své rodiče a dva sourozence. Žalovaný ověřil toto tvrzení lustrací v evidenci cizineckého informačního systému a zjistil, že jako jeho rodinní příslušníci v ní figuruje matka N. T. T., otec P. V. T. a sourozenci P. V. Q. a P. M. A. Žalovaný shrnul, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení azylu. Tuto otázku je potřeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů, který je k úpravě pobytu cizinců na českém území primárně určen.
6. Žadatel dále sdělil, že se ve vlasti zadlužil, ale protože dluh není schopen splácet, obává se svých věřitelů. K uvedeným skutečnostem žalovaný konstatuje, že tyto nijak nesouvisí s důvody taxativně stanovenými ustanovením § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo se zastáváním určitých politických názorů ve státě, jehož občanství žalobce má. Jejich

20/2025

důvodem je totiž, jak bylo výše popsáno, výhradně snaha věřitelů vymoci od něho dlužnou částku. V daném případě totiž nelze konstatovat, že by mu příslušné státní orgány země jeho původu odmítly poskytnout ochranu jeho osoby, či že by ji nebyly schopny poskytnout, pokud by se na ně s žádostí o takovou ochranu obrátil. Pokud by se tedy žalobce skutečně cítil ohrožen, může se obrátit na příslušné domovské státní orgány s žádostí o sjednání nápravy.

7. Žalovaný odkázal na Informace MZV ČR ze dne 1. 2. 2024: půjčky, úvěry a lichva, z níž vyplývá, že poskytnutí půjčky mezi fyzickými osobami je legální, avšak je zde stanovena maximální výše úrokové sazby na 20 % p. a. „Úvěry načerno“, které vybočují ze zákonných mezí při půjčování peněz mezi fyzickými osobami a s nimi související patologické jevy, jsou vietnamskými úřady vnímány jako nežádoucí. Z uvedené informace tak vyplývá, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Tím, že orgány státní moci o pomoc nepožádal, současně ani neprokázal, že by mu tato pomoc nebyla účinně poskytnuta.
8. K tvrzenému dluhu u soukromých věřitelů žalovaný shrnul, že uvedená skutečnost nemůže být důvodem pro udělení azylu. Žalovaný vyhodnotil vyjádření žalobce o jeho obavách z věřitelů jako účelově použité, s cílem vyvolat domněnku o důvodech azylově relevantních. Žalobce nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby, které mu země jeho původu nabízí, a tedy plně nehájl svá práva především v domovské zemi. Tyto důvody nenaplňují ani podmínky pro udělení azylu dle § 13 AZ za účelem sloučení rodiny ani dle § 14 AZ (národního humanitárního azylu).
9. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl žalovaný rozhodující ve věci k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalobce nemá žádné politické přesvědčení a neměl žádné potíže s domovskými státními ani bezpečnostními orgány, žalovaný nemá žádný důvod domnívat se, že by se domovská státní moc o jeho osobu zajímala po jeho současném návratu do vlasti. Žalovaný tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje.
10. Vzhledem k tomu, že žalovaný v příběhu žalobce nezjistil žádné důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, mezinárodní ochranu v žádné její formě neudělil.

III. Žaloba

11. Žalobce má za to, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí nedostatečně zjištěným skutkovým stavem a částečnou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.
12. Žalovaný pominul, že vymezený důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany má relevanci rovněž z hlediska zákonného důvodu pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť právě věřitelé žalobce mohou být považováni za původce vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Tento rozměr pak žalovaný v rámci svého rozhodnutí zcela pominul, přičemž pasáž, v níž se zabývá otázkou naplnění

20/2025

důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, působí poněkud šablonovitě bez aspirace na zohlednění konkrétních okolností azylového příběhu žalobce. Tuto část napadeného rozhodnutí je tak třeba považovat za nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů.

13. Ačkoliv část úvah, které žalovaný v rámci svého rozhodnutí činí v pasáži, v níž se zabývá důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu, má relevanci z hlediska posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, konkrétně zda se žalobce obrátil s žádostí o pomoc na příslušné domovské státní orgány a zda jsou mu tyto schopny a ochotny zajistit ochranu před vážnou újmou, nelze se závěry žalovaného ztotožnit.
14. Závěr o tom, že žalobce nepožádal orgány státní moci ve Vietnamu o pomoc, však nemá oporu v provedeném dokazování. Stěžejním zdrojem informací k objasnění této skutečnosti přitom byl pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při jeho vedení přitom žalovaný pochybil, neboť to, zda se žalobce obrátil s žádostí o pomoc na příslušné orgány v zemi původu, v jeho rámci objasněno nebylo.
15. Úkolem žalovaného přitom bylo vést pohovor tak, aby bylo žalobci umožněno předložit v úplnosti důvody své žádosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74). Nelze pak po žalobci požadovat, aby skutečnost, že se neúspěšně obracel s žádostí o poskytnutí mezinárodní ochrany na vnitrostátní orgány či nikoliv, uváděl v rámci pohovoru sám od sebe, neboť odpovědnost za vedení pohovoru spočívá primárně na žalovaném. Po žadateli nelze požadovat, aby byl obeznámen s jednotlivými podmínkami pro udělení mezinárodní ochrany. Jakkoli na žadateli spočívá břemeno tvrzení stran rozhodných okolností jeho žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany, je na správním orgánu, aby mu k jeho unesení poskytl vhodné podmínky, a to zejména tak, že vhodně mířenými otázkami od žadatele zjistí jednotlivé okolnosti, které jsou klíčové pro posouzení jeho žádosti.
16. I pokud by se žalobce skutečně neobrátil s žádostí o pomoc na příslušné orgány v zemi původu, nebylo by možné to bez dalšího žalobci přičítat k tíži. Ve vztahu k neúspěšnému využití prostředků vnitrostátní ochrany jakožto podmínce pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu se Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016-87.
17. V případě, kdy žalovaný v rámci pohovoru nezjistil, zda se žalobce s žádostí o pomoc obrátil na vnitrostátní orgány, bylo na něm, aby alespoň zjistil, zda mu tyto orgány jsou vůbec schopny efektivní ochranu poskytnout. Žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí v tomto směru vycházel z informace MZV ze dne 1. 2. 2024. Žalobce však má za to, že odpověď na výše nastíněnou otázku z nich nelze dovodit. Tato zpráva totiž pojednává toliko o formálních možnostech ochrany na úrovni občansko-právní a trestně-právní. Avšak tím, zda jsou tyto prostředky reálně dosažitelné, účinné a v praxi uplatňované, se již nezabývá. Formální nastavení systému potírání lichvy a nežádoucích jevů s ní souvisejících a jeho praktické fungování jsou dvě od sebe odlišné otázky, přičemž na druhou z nich uvedená zpráva odpověď neposkytuje.
18. S ohledem na shora uvedené tak má žalobce za to, že skutkový stav žalovaným nelze považovat za dostatečně zjištěný, což zakládá vedle částečné nepřezkoumatelnosti vadu napadeného rozhodnutí, která je důvodem pro jeho zrušení.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Ve vyjádření ze dne 10. 12. 2024 žalovaný uvedl, že žalobce netvrdil ani nijak nedoložil žádné skutečnosti, z nichž by vyplynulo, že by mu po návratu do vlasti hrozilo bezprostřední nebezpečí. Ve Vietnamu neměl žádné problémy se státními ani bezpečnostními orgány a nesdělil žádnou skutečnost, co by žalovaného vedla k závěru, že by byl ve Vietnamu pronásledován v souvislosti s uplatňováním politických práv či svobod či že by byl vystaven jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování. Žalobce ostatně sdělil, že do ČR přicestoval za účelem sloučení rodiny a chce si zde legalizovat svůj pobyt.
20. Žalobce dále sdělil, že se ve vlasti zadlužil, ale protože dluh není schopen splácet, obává se svých věřitelů. Tyto důvody však nelze podříditi pod pojem pronásledování. Žalobce neuvedl, že by mu příslušné vietnamské státní orgány odmítly poskytnout ochranu, či že by ji nebyly schopny poskytnout, pokud by se na ně s žádostí o takovou ochranu obrátil. Žalobce v této věci uvedl, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se na orgány země domoci se ochrany své osoby a svých práv. Mezinárodní ochrana přitom může být žalobci poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odeprána ochrana země jeho státní příslušnosti či když by mu tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře. To však není případ žalobce, který toto neprokázal a ostatně ani během řízení neuváděl.
21. Námitky obsažené v žalobě nijak blíže nerozporují rozhodnutí žalovaného a nijak nevyvrací závěry, o které se žalovaný opíral ve svém rozhodnutí, a žalovaný je tak považuje za nedůvodné, tím spíše, že se žalovaný dostatečně zabýval azylovým příběhem žalobce. Konkrétní námitka, že se žalovaný nezabýval možností udělení tzv. doplňkové ochrany nakonec nekoresponduje s napadeným rozhodnutím, neboť možností udělení doplňkové ochrany se žalovaný podrobně zabýval. Námitky týkající se konaného pohovoru shledává žalovaný za účelové, je to především na žadateli, aby alespoň tvrdil existenci skutečností rozhodných pro udělení mezinárodní ochrany a žalovaný tuto úlohu nemůže substituovat. Mimo to se žalovaný zabýval dostupností vnitřní ochrany v domovské zemi žalobce a nedošel k závěru, že by tato pomoc byla nedostupná či že by mu neměla být poskytnuta, jak uvádí žalobce v podané žalobě.
22. Žalovaný vyjádřil souhlas s postupem soudu bez nařízení ústního jednání a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Správní spis

23. Správní spis sestává zejména ze záznamu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 21. 2. 2025 a z protokolu o pohovoru k této žádosti provedeného téhož dne. Žalobce uvedl, že z Vietnamu vycestoval na základě českého víza. Je svobodný a bezdětný. Důvodem pro podání žádosti byla skutečnost, že chce v ČR zůstat se svou rodinou (rodiče a mladší bratr). Ve vlasti žádné problémy neměl, ani obecně, ani konkrétně se státními orgány. Obává se pouze návratu do Vietnamu, jelikož tam má dluh. Peníze si půjčil od soukromé osoby na podnikání, ale dluh není schopen splácet. Na otázku, zda by si mohl ve Vietnamu najít práci a dluh splatit, odpověděl, že neví, zda by to šlo. Správní spis obsahuje také výpisy z CIS k osobám rodičů a sourozenců žalobce.
24. Za účelem posouzení aktuální bezpečnostní a politické situace ve Vietnamu založil žalovaný do správního spisu tyto podklady: Informaci OAMP: Vietnam: Bezpečnostní a

20/2025

politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 4. 6. 2024 a Informaci MZV ČR: Vietnam: Půjčky, úvěry a lichva ze dne 1. 2. 2024. Ve věci proběhlo dne 24. 3. 2025 seznámení s podklady, které žalobce nijak nehodlal doplnit ani komentovat.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [viz § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
26. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
27. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci soud přihlédl rovněž dle ustanovení § 32 odst. 9 zákona o azylu, které provádí čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Krajský soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze znění zákona o azylu platného a účinného ke dni vydání napadeného rozhodnutí (viz čl. II bod 5 přechodných ustanovení zákona č. 314/2025 Sb.).
28. Žaloba **není důvodná**.
29. Krajský soud v první řadě uvádí, že žalobce rozporuje hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, naproti tomu výslovně nebrojí proti posouzení otázky pronásledování podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Podle ustanovení § 14a AZ platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) AZ považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Korespondující důvod pro udělení doplňkové ochrany v rámci Společného evropského azylového systému vyplývá z čl. 15 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“).
30. Z tohoto pohledu je klíčové jednak vyhodnotit pravděpodobnost rizika vzniku vážné újmy podle citované právní úpravy v případě návratu do země původu, původce této vážné újmy a dále možnost využití tzv. vnitřní ochrany v zemi původu (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57). Pro

20/2025

posouzení, zda je ochrana před vážnou újmou ze strany státu, kam má být žadatel navrácen, dostatečná, se uplatní výkladové pravidlo čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, podle něhož se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže stát, či strany nebo organizace ovládající stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup.

31. Z hlediska přiměřené pravděpodobnosti nastoupení této vážné újmy (obavy z věřitelů) krajský soud konstatuje, že z výpovědi žalobce plyne pouze to, že má ve Vietnamu dluh z podnikání a obává se jeho vymáhání. Není tu řeč o tom, že by již proti žalobci někdo z věřitelů svůj nárok *uplatnil*, ani o tom, že by se tak mělo stát v nátlakové podobě fyzického či psychického násilí, které by bylo podřaditelné pod pojem mučení či nelidské zacházení. Dále je zcela zřejmé, že obavy žalobce směřují k věřitelům, tzv. soukromým osobám, kteří mohou být původci vážné újmy pouze tehdy, nejsou-li účinné vnitrostátní mechanismy ochrany proti takovému jednání. Jinými slovy řečeno, logicky nebylo zatím *proti čemu* hledat vnitrostátní ochranu, pokud se věřitelé dosud na žalobce neobrátili.
32. Co se týká vnitrostátní ochrany, krajský soud má za to, že žalovaný v dostatečné míře zjišťoval podmínky ochrany dlužníků ve Vietnamu, k čemuž se váže Informace MZV ze dne 1. 2. 2024: Půjčky, úvěry a lichva. Tato informace je ve vztahu k datu vydání napadeného rozhodnutí aktuální a shrnuje přehledně prostředky ochrany práv, které mohou dlužníci ve Vietnamu využít. Krajský soud ani nesdílí přesvědčení žalobce, že tato zpráva o zemi původu zakládá opodstatněnou nedůvěru vůči prostředkům ochrany dlužníků ve Vietnamu. Samozřejmě, že zneužití právního postavení věřitele nelze vyloučit, a to ani ve vyspělejších právních systémech ochrany práv. Krajský soud poznamenává, že žalobce se nijak nezmínil o tom, že by jeho dluhy měly mít povahu lichevního kontraktu, či že by jinak byly pro něj zjevně nevýhodné. Samotná neschopnost dluh splácet tradičně není důvodem pro poskytnutí mezinárodní ochrany a dlužníky nelze ani považovat za určitou sociální skupinu (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49). Tato situace je řešitelná občanskoprávními prostředky právní ochrany, včetně dohod o splátkách či prominutí dluhu, příp. získání jiného zdroje příjmu, na což se žalovaný zcela správně žalobce při pohovoru ptal. Z žádných indicií neplyne, že by žalobce neměl mít ve Vietnamu přístup k této právní ochraně.
33. K tomu se váže námitka žalobce, že žalovaný při pohovoru nedostatečně zjišťoval, zda žalobce využil prostředky ochrany ve Vietnamu, a zda tyto prostředky ochrany jsou účinné. V tomto ohledu krajský soud opakuje, že žalobce nevyjádřil žádnou prožitou negativní zkušenost s vymáháním dluhů, ani konkrétnější obavu ze způsobu takového jednání věřitelů. Jeho obava je čistě hypotetická a zcela prospektivní. Navíc v kontextu jeho ostatních tvrzení je zcela zřejmé, že pravým důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je řešení pobytového oprávnění v ČR, kde pobývají jeho rodiče a sourozenci.
34. Žalobce také namítal povinnost žalovaného při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti [§ 23 zákona o azylu] a konkrétně citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, k čemuž krajský soud k tomu uvádí následující. V citovaném rozsudku se NSS zabýval situací, kde shledal pochybení žalovaného v tom,

20/2025

že ačkoliv možnost vnitřní ochrany použil jako hlavní důvod pro zamítnutí stěžovatelovy žádosti (minimálně pokud jde o doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu), v průběhu pohovoru nesměřoval ke stěžovateli jedinou relevantní otázku ohledně možnosti přesunu do jiné části země původu. Nejvyšší správní soud v této věci dovodil, že žalovaný měl žadateli umožnit, aby mohl předložit v úplnosti své důvody, proč možnosti vnitrostátní ochrany nevyužil (resp. nemohl využít).

35. Krajský soud v předmětné věci takové pochybení žalovaného neshledal. Žalobce při poskytnutí údajů k žádosti ani při pohovoru k ní neuvedl žádné indicie, pro něž by měl žalovaný více zjišťovat okolnosti jeho dluhu ve Vietnamu. Navíc, jak již krajský soud zmínil, právě důvody žádosti jsou z kontextu zcela zřejmé a spočívají v jeho rodinných vazbách v ČR. Z toho důvodu také zcela postačí k vyhodnocení žalobcova azylového tvrzení informace o zemi původu, které žalovaný ve správním spisu shromáždil.
36. V souhrnu krajský soud neshledal námitky žalobce jako důvodné. Napadené rozhodnutí je dostatečně podloženo podklady ve správním spisu, které jsou aktuální a přiléhavé, a je zcela přezkoumatelné v souladu se zákonem.

VII. Závěr a náklady řízení

37. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl zdejší soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
38. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. února 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce